

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katere naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Wolf — avstrijski Katilina.

Daleč smo že prišli v državnem zboru. Tam je slišati vse mogoče in nemogoče psovke, katere premore Schönerejev slovar, tam se pretepajo kakor ponočni razgrajalci in vihtijo se različni pipči v obrambo države in nemštva. To mi dandanes nič več posebnega v Avstriji.

Da bi se pa kak narodni zastopnik predrznil blatiti in smešiti vsem narodom jednako priljubljenega vladarja, da bi kak poslanec tudi najbolj zatiranega naroda pretil z vstajo, tega še avstrijski parlament do predzadnjega torka ni doživel.

Še le Wolf, ta žalostna figura v avstrijskem javnem življenju, bil je za to odločen.

Ne bi se sicer zmenili za ljudi Wolfove vrste in njih počenjanje, s katerimi se more paj dašiti samo kak celjski nemškutarček, ko bi nas ne silila k temu neka druga okolnost.

Parlament, ki dopusti tako govoriti, ki poslušajo mirno, kako blati in smeši zloglasno človeče cesarjev jubilej in cesarja samega, parlament, ki se le malce razburi, ko grdi in zmerja človeče od Boga pozabljeno in od narave pohabljeno, jeden izmed najbolj čistih stanov, parlament, ki mirno poslušajo, kako kliče ta Katilina Nemce iz „rajha“ na pomoč — tak parlament je že padel na najnižjo stopinjo, to ni več zastop avstrijskih narodov, temveč skrivališče in odgojevališče različnih izrodov človeške družbe, tak parlament pa je tudi že sam podpisal svojo obsodbo.

Ni ga sredstva, katerega ne bi vporabil zvesti oproda bivšega viteza Schönereja v dosego svojih veleizdajskih nakan.

Zdaj opozarja v svoji hinavski skrbi na nevarnosti, katere baje pretijo šolski mladini, ko proslavlja cesarjevo petdesetletnico; zdaj toži in tarna zavolj nedostatka nemškega duhovništva,

zdaj mu je zopet v mislih ugled sodnikov itd. itd. Pa zakaj vse te hinavske in dozdevne skrbi in še od človeka, ki je osmradil in okužil s svojim prusofilskim vedenjem in kričanjem najbolj šolsko mladež, zlasti nemške akademike, katere je spravil ob ves avstrijski čut in jih pritiral na kraj propada, ki napada in sovraži duhovski stan in zaslužne duhovnike iz dna svoje podle duše, ki grozi s prestopom vseh Nemcev k luteranom ako se ne odpravi slovanskih duhovnikov in ki meni, da se pogrezne ves pravni svet, če predseduje kakemu višjemu deželnemu sodišču Schönerejancem neprijubljen sodnik. Zakaj nastopa izvestna klika, med katero nosi Wolf zvonec, tako nesramno in veleizdajski, zakaj slavi petorica prifrknjencev s pripadki ali odpadki človeštva svoje orgije, ne da bi se jim to zabranilo? Za to ker so se vodje Nemcev odrekli lastni svoji pameti ter se prepustili popolnoma in brezpogojno duševnemu plitvežu Wolfu in sodrgi, da vstrahuje celo najmerodajnejše kroge. Iz strahu, da ne bi zgubili svojih mandatov, pogegnili so jo s strančico, v kateri sedi „mož-beseda“ Iro. Za to je dovoljeno vsako sredstvo nahujskani in vsegamogočni fakinaži, kateri načeljuje „slavni“ zet največjega celjskega kričača, ker se naša slavna cincajoča vlada boji stopiti za časa na rep takšni državi nevarni golazni, zato, ker dovoljuje, da se potom tiska širijo med občinstvom takšni izbruhi, kakor je zadnji „govor“ avstrijskega Katiline, dočim presleduje in zabranjuje še tako opravilene pritožbe c kakem nemškem uradniku.

Posledice pa tudi ne izostanejo. Cvet in nada vsakega naroda, mladina, ta se je v Nemcih napojila prusofilskega duha, tako, da jo je mestoma že težko brzdati, duh protiaavstrijski osvojil si je že marsiktero nemško butico, in c. kr. uradniki tudi niso več redki, ki ne zahajajo v nemške družbe, kjer se proslavljajo malik

Wolf in kjer se delajo priprave za pričakovano osvoboditev Nemcev. Avstriji preti zares nevarnost, ali naši državniki je bržčas ne vidijo ali nočejo videti svojega sovražnika, dasi se že tako oblastno vede, kakor da nam ga je poslal sam Bismarck za diktatorja.

To j, za starodavno Avstrijo res sramotilno! Tam, kjer naj bi se delalo v korist vseh narodov, v državnem zboru, poje si slavo izdajica mršavi Wolf, imenuje se mučenika, ker se ga je usmilila od njega toli obrekovana pravica in mu dala za par-ur brezplačno stanovanje; v svoji nevednosti in nadutosti nadeja se nemškega posredovanja, ne da bi pomislil, da ima Avstrija dovolj zvestih vojakov, kaže očitno svojo zlobnost in hudičevo veselje, če se mu posreči preprečiti še tako koristno delo; v družbi omikancev uganja svoje neslane šale Wolf liki pobalin na cesti in si dovoljuje kritikovati vse, kar koli je avstrijskega, on ki živi ob žuljih avstrijskih davkoplačevalcev in ki ne zna družega, kakor sovražiti, zmerjati, hujskati in pretiti, on, ki se ima zahvaliti za svojo „slavo“ Badenjevi nepremišljenosti in nemškemu pobalinstvu, on igra danes v Avstriji prvo vlogo pa ne v čast in korist naše stare domovine, temveč v njeno propast. In skrajni čas je, da se merodajni krogi vzdramijo in storijo konec takemu samouboju.

Wolf in sodrga zlorabi naše slabosti; pokažimo mu, da smo Avstrijci, ki vemo drugače braniti avstrijske koristi, ko ti kričači. Ko vidi ta avstrijska kuga, da ne more nekaznovana več uganjati svojih rabuk, popiha jo nemudoma čez mejo. Nikarte misliti, da ima on toliko poguma, kakor ga je imel rimski Katilina. Wolf le besediči in čveka, ko pa pride do dejanj, ne bo ni sluha ne duha o njem in o njegovih podrepnikih. V megli so se izrodili, in megla jih odnese meglenjake.

LISTEK.

V domovini.

(„Triglavov“ izlet v Celje in Šoštanj dne 4. in 5. junija 1898. leta.)

V soboto dne 4. junija se nas je zbralo na južnem kolodvoru v Gradcu blizu 50 „Triglavov“ z zastavo, da pohitimo z jutranjim vlakom v Celje. Pridružili so se nam tudi zastopniki „Srbadije“ in „Hrvatske“ ter dva Čeha. Lepo število s slovanskimi trobojnicami nakičenih akademikov je vzbujalo pozornost graških Germanov.

Kmalu smo hiteli proti jugu. „Domov, domov!“ V teh dveh besedicah je dični Aškerc, naš častni član, izrazil vsa naša sladko-nemirna čustva, katera so nas spremljala na poti v domovino.

Za nami so hrupne velikonemške demonstracije, katere so bile prestopile tudi prag sicer mirnih in tihih hramov vede in znanosti, za nami ves tevtonski hrup in krik, vse orgije fanatizovanega nemštva, za nami graški bajonetni, za nami tujina — pred nami pa toli mili in dragi, tako pohlevni in idilični domači hribi! Pred nami je — domovina, doma smo!...

Ni treba, da bi bil človek solziv sentimentalca — slovenski akademik sedanje dobe je pač vse prej nego to! — kateri se joče pri luninem svitu in pri mačjem mijavkanju, najtrenejšemu in najhladnejšemu medicincu, ki gleda v svet samo s svojega „secirskega“ stališča, je v domovini, med svojci gotovo malo drugače pri srcu, nego v nemških knjižnicah, gostilnah in kavarnah na Dunaju in Gradcu Razum zahteva svoje pravice, srce pa svoje. Srce in čustva se ne dajo zatreti od hladno računajočega razuma, kateri sam vzlic vsem smelim skokom in visokim načrtom ne prinaša bednemu zemljanu nikdar trajne sreče in zadovoljnosti.

Krasno poletno jutro nas je pozdravljalo. Bele cerkvice so se svetile v jutranjem solncu. Razgled po krajini je bil diven, bili smo najboljše volje. Šalivci so zbijali razne stare in nove dovtype, drugi so se pogovarjali resno, tretji so zrl nemo skozi okna. Tako je potekel čas naglo, in predno smo mislili, bili smo na celjskem kolodvoru, kjer so nas pričakovali celjski rodoljubi.

Skupno smo šli potem proti „Narodnemu domu“. Kot vesten poročevalec moram priznati, da so se nemški Celjani vedli to pot dostojno,

čemur se morebiti marsikedo močno čudi, ki pozna barabonstvo celjskih renegatov izza vseh prejšnjih slovenskih slavnosti in veselic v Celju. Umetno pripravljena jajca, črnilo, hudičevo olje, kamenje in druga taka „domača sredstva“ celjskih kulturonoscev niso igrala prav nikake vloge. Tudi nisem zapazil nobene nemške devičice, ki bi nam klicala s svojimi usteci znani Greuterjev „fej“, kakor pri otvoritvi „Narodnega doma“. Nasprotno, nekatere so nas celo precej prijazno gledale, misleč bržkone, da nismo nevarni ljudje. Če je morebiti opazil kaj tacega kateri izmed tovarišev, naj pošlje na podlagi tisk. zak. uredništvu „Domovine“ popravek, da se resnica prav spozna. Krivica se ne sme delati niti celjskim Votanovim hčerkam!

Posamezni „Heil und Sieg“-klici nedoraslih fantičev nas seveda kar nič niso vznemirjali, tudi modriš ne, saj smo prišli — iz Gradca! Za to piše celjski nemški listič, ki seveda sodi slovansko dijaštvo po nemških „Rauf-Kneip- in Bauchschutzburschich“, da je bil naš vhod v mesto — „bescheiden“.

„Narodni dom“ je bil v zastavah, na balkonih pa so bile ljubke „žive podobe“, celjske krasotice, katere so nas obsipale s šopki...

Lastni grobokopi!

„Ko bi bili avstrijski Slovani le pet let v vsem složni, pridobili bi si večjo korist nego jim je do neslovesno petdesetlet političnega boja, in nemštvo avstrijsko z Lahi vred bi bilo pritisneno tako ob tla, da bi ju sto let nobena vlada na noge ne spravila! In vlada bi sploh tema dvema pomagati nemogla, ako bi ji Slovani ne dovolili. Nemci in Lahi uživali bi v Avstriji ob takej složnosti le pogojno existenco!“

Tako sodijo o našej osodi zreli politiki, ne sicer nemški, pač pa ruski. Rusi opazujejo že nekaj časa kaj pazno sedanje nemško rogoviljenje v Avstriji, sodijo trezno o onemoglosti avstrijske vlade ter se zgražajo nad škandaloznim političnim položajem v naši državi, a pomagajo ob enem z — dobrim svetom, kdor — jih če poslušati! . . .

Edina sreča za avstrijske preveč site Nemce in Italijane je pač ta slovanska nesloga! In to poznajo ti ljudje kaj dobro.

Za svojo prihodnost moramo torej mi Slovenci in Slovani drugače skrbeti! V to nas mora spominjati že sama izkušnja preteklih dni!

Polagoma pa dosledno nas vlada iz strahu pred nemštvom in italijanstvom potiska v kot ter posredno ali neposredno pomaga slabiti naš narod in — našo moč!

Le pogledjmo položaj slovenskih manjšin zunaj kranjskih mej! V šolah ponemčevanje in poitalijanenje, v uradih preziranje naših ustavnih zagotovljenih pravic, in povsod drugod kjer mogoče zatiranje našega življa in zavesti! Na sprotno pa imajo sovražne manjšine povsod vsega v izobilju in živ krst ne ovira v Avstriji tega požrešnega življa. Na naš račun pomaga vladni aparat koristiti neslovanskim narodom do nadvlade, in mi in naši zastopniki ne storimo nič v svojo in svoje existenze obrambo! Niti najmanjše odločnosti in narodnega radikalizma ne pokažemo tudi tam ne, kjer edino bi se dalo z njim kaj doseči, in pometati dajemo s seboj, kakor bi ne bili družega kot brezpravna masa v državi!

V teku časa pa nas ta pasivna politika in politična nezrelost privedeta do pogina, če ne na Kranjskem, pa zunaj te kronovine; potem pa pridejo kranjski Slovenci na vrsto.

Človek mora biti, ko bi tudi ne hotel, črnogled. In le smešne so tiste naivne varajoče sanje!

Doma in na Dunaji služimo vladi brezpogojno, dočim se nemški narod vladi in vsemu državnemu redu po robu postavlja! Mi držimo pri vsem tem roke križem, in kdor nas opazuje, reči mora, da se naši politiki obnašajo tudi v XIX. stoletju kot nezavedni ljudje, še več, kot grobokopi naroda! In potem naj še kdo trdi, da prihodnost našega naroda ni v nevarnosti!

Celjske novice.

Vse p. n. naročnike, katerim smo pridjali nakaznice, prosimo za blagohotno uposljanje naročnine.

Živahno pozdravljanje, burni klici: Živéle! Ljubeznivi pogledi in sladko smehljanje, cvetlice na potu, šopki in zopet šopki, rdeči, modri, beli . . . Nepozabljivo lep prizor! In kako so bile v vsej svoji ljubeznivosti in prisrčnosti poredne in nagajive! Kjer je bila največja gneča, baš tje so se kar sipali šopki. In nastal je boj — ne za obstanek, pač pa za najlepšo rožo! Ženska pač najbolje ve, kako se lepšajo življenja dnevi . . .

Dobro uro smo se potem neprisljano, domače zabavali v družbi lepih Celjank in prijaznih rodoljubov celjskih pri čaši piva v elegantnih prostorih „Narodnega doma“. Pred obedom smo si še ogledali mestni park in glavne dele prijaznega mesteca.

Skupnega obeda v gledališki dvorani „Narodnega doma“ so se vdeležili narodne obitelji celjske v lepem številu. Počastil nas je s svojo prisotnostjo tudi častni član „Triglavov“, pesnik Anton Aškerc. Dr. Sernec pozdravi kot „kuče gazda“ najsrčnejše došle akademike, omenja ozke vezi med rodoljubi v domovini in mej akademsko mladino ter vzpodbuja le-to k resnemu in vztrajnemu delu, katero jedino more spasiti naš narod. Posebej se še spominja zastopnikov hrvaške, srbske in češke akademične mladeži.

(God sv. Cirila in Metoda — narodni praznik!) V 14 dneh t. j. 5. julija obhajamo god sv. Cirila in Metoda. Slovenci, proslavimo ta naš slovanski praznik s zažiganjem mnogobrojnih kresov v predvečer ter z drugimi kršćansko-slovanskimi obredi!

(Izlet „Celjskega Sokola“) v Šent Jur ob juž. žel. obnesel se je pretečeno nedeljo nad vsa naša pričakovanja dobro. Izleta se je vdeležilo toliko narodnega občinstva iz Celja in okolice, da nas niso mogli stlačiti v železniške vozove. Pri sprejemu na kolodvoru ter ves čas skupnega bivanja v narodnem Št. Jurju vladalo je nepopisno navdušenje. Izletnike pozdravil je pred kolodvorom načelnik požarne brambe, odličen tržan g. Praunseis ml., pred krasnim slavolokom v trgu pa župan, g. dr. Ipavic. Sprejem bil je vseskrzi bratovsko prijazen. Za zabavo in razvedrilo skrbel je trški veselilni odsek izborna. Popolnjeno poročilo prinesemo prihodnjič. Za sedaj le iskrena hvala vrlim Šentjurčanom in Šentjurčankam za preprijazen sprejem in požrtvovalno prireditve!

(Delavsko politično društvo „Naprej“) zborovalo bode prvič v nedeljo dne 26. junija t. l. ob polštirih popoludan v gostilniških prostorih pri Cajhenu na Teharjih. Slovenski delavci, obrtniki in prijatelji njih stanu vabijo se k prav mnogobrojni vdeležbi.

(Otroci teme!) Ko so se vračali slovenski izletniki z večernim vlakom iz Št. Jurja ob j. ž. ter se v dolgi vrsti dostojno in povsem mirno pomikali proti „Narodnem domu“, tekkel je po „Rotovski ulici“ — seveda od nemških barab podkupljen — nek mož ter naglo ugaševal javne luči. Ko je vsled tega zavlada splošna tema po ulici in pred „Narodnim domom“ prilezlo je liki ščurki hipoma iz vseh kotičkov toliko umazane mestne sodrge, da je bila cela ulica zastavljena. Vse je bilo seveda lepo dogovorjeno. Slovenci so nakano pravočasno spoznali, ter se hihro umaknili pred „Narodni dom“. Takoj pa je stala pred njimi mnogobrojna straža, obstoječa iz policije, orožnikov in vojaške patrole, ki so vsi tiščali slovenske goste v „Narodni dom“, a zbrani ponočni potepuhi smeli so ves čas žvižgati in izzivati, ne da bi jih kdo odgnal. Ivirna celjska slika pri ugašenih svetilkah!

(Žaloigra celjskih demokratov.) Da se nemški in italijanski socijalni demonkratje grdo hlinijo, ko zatrjujejo svoje mednarodne nazore, smo že povedali. Vendar pa jim še mnogokateri slovenski delavec veruje, se jim pridruži ter iz strahu, da ne prekorači zapovedi o mednarodnosti, zataji svoj jezik in narod. Kako si pa domnevajo celjski nemški demokratje ta mednarodna načela, pokazali so na demokratskem shodu zadnje nedelje v „Waldhausu“. Že dejstvo, da se vrši veselica v tej znani nacionalni gostilni, moralo bi odpreti oči slovenskim vdeležencem. Prišli so na shod demokratje iz Maribora, Ljubljane in drugod. Prvi prizor, dokler se je govorilo pelo in igralo le nemško, se je srečno odigral.

Starosta „Celjskega Sokola“ dr. Brenčič je govoril kot „Sokol“. Lape lastnosti, ki dičijo vsakega slovanskega „Sokola“, naj bodo vzor tudi akademikom! Dr. Dačko je povdarjal, oziraje se na letošnje razmere na graškem vseučilišču, ko so bili Slovani dejanski napadeni, da se nam je treba boriti z vsemi duševnimi in telesnimi močmi, ako hočemo dandanes kaj doseči. Krepke besede govornikove so našle v srcih vseh prisotnih akademikov živ odmev. Ko je še Dragotin Hribar v vznesenih besedah napil vzajemnosti vseh Slovanov; zahvalil se je v imenu izletnikov „Triglavov“ predsednik med. Piki za ljubezniv sprejem in za prisrčne napitnice, jur Mulej je nazdravil „Sokolu“, phil. Ozvald narodnemu ženstvu, phil. Majcen častnemu članu Antonu Aškercu, kateri je zložil o našem prihodu v domovino krasen „Pozdrav“. „Domovina“ ga je prinesla na prvi strani. Hrvat jur. Ivkanec se je zahvalil za napitnico Hrvatom, Srb, med. Petrovič je govoril v imenu Srbov in Čeh jur. Pelikan v imenu Čehov.

Po obedu si je šel en del izletnikov ogledat okolico, drugi del se je pripravljaj za koncert.

(Konec sledi.)

Slovenski pristaši so seveda lepo pomagali po zakonih „mednarodnosti“. Ko so pa pričeli pozneje slovensko peti, prevrgel se je vsopred v žaloigro. Znani trebušasti pisar tukajšnjega magistrata pograbi boben ter jame po njem udrihati, a celjski demonkratje in ostala mestna fakinaža mu je pomagala kričati: „Slovenskega petja ne prenašamo! Abzug!“ itd. Presenečeni so vtihnili slovenski sodrugi, naložili trebušatega bobnarja na rame ter ga z bobnom vred vrgli skozi duri. Kranjski in mariborski demokratje pa ne mislijo več obiskovati svojih celjskih „mednarodnih“ kolegov. Morda pokaže ta slučaj zaslepljenim Slovincem v demokratskem taborju pravo pot.

Shod slovanskih časnkarjev v Pragi.

Srečna je bila misel, katero so sprožili bratje Čehi, da naj se snidejo vseh avstrijskih slovanskih časnkarjev zastopniki ob priliki slavnosti Frana Palackega v Pragi, da se dogovore o skupnem postopanju in bodočem delovanju. Povabilu odzvalo se je nad 130 odposlancev. Bili so tu Poljaki, Rusini, Slovaki, Slovenci, Hrvatje, Srbi in Čehi. Shod zboroval je v nedeljo dne 19. t. m. od 3. do 8. ure popoludne v mestni hiši zlate Prage. Predsednikom zbran je bil ljubljanski župan gosp. Ivan Hribar, ki je vodil zbor v petih slovanskih jezikih. Podpredsednikom zbora sta bila imenovana Hrvat dr. Mazzura iz Zagreba in Poljak Philinsky iz Krakova. V imenu Čehov in zlate Prage pozdravil je župan praški dr. Podlipny vse došlece najsrčnejše. Posamezni referati raznih narodnosti skrajšati so se morali kar največ, ker je bilo silno tesno s časom, a tem živahnejše pa so bile debate. Pri tem zboru videlo se je, da je nedogledna kvar, da so se avstrijski Slovani veliko premalo zanimali skupno za velike slovanske ideje in da je vsak slovanski pokolen imel svojo politiko. Le to bila je posledica, da je dve tretini Slovanom zamogla komaj tretina Nemcev toliko časa gospodovati. Zatiranje Slovanov tega krvnega sovražnika pa more prenehati in birokraciji mogoče je zbiti strupeni zob pogeramanizovanja, če se združimo avstrijski Slovani. Videlo pa se je tudi, kako lahko bi se vsak avstrijski Slovan priučil drugih slovanskih jezikov, kajti razlika ni tolika, kakor je razlika med nemškimi dijalekti in nemškim pisnim jezikom. Kdor je le količkaj pazno poslušal, razumel je posamezne govornike, ki so govorili v petih slovanskih narečjih. Časnkarji zavezali so se med seboj, da hočejo poročati drug drugemu o važnih političnih vprašanjih in zajemati poročila vedno direktno in stružiti na to, da bomo delali vsi za jednega in jeden za vse. Zbor sprejel je pet resolucij, ki se dotikajo slovanskega časnkarstva; odposlal vdanostno izjavo presvitlemu cesarju in pa pozdrav ministru Kaizlu. Za prihodnji sestanek slovanskih časnkarjev, ki se vrši prihodnje leto, zbralo se je kraljevsko mesto Krakovo. Poljaki hočejo se potruditi, da prirede vse primerno za prihodnji zbor, Čehi pa bodo zbrali vse, da pokažejo, koliko je koristil prvi sestanek slovanskih časnkarjev.

Zvečer vršil se je slavnostni banket v dvorani „Meštanske Besede“. Tu je govoril v imenu Slovencev dr. Ivan Tavčar in posebno povdarjal zasluge časnkarjev, da se ideje velikih mož tudi vresničijo. Na tem banketu prišlo je do pobratimstva med Rusi in Poljaki, kar je nedovidnega pomena.

Slavnosti

F. Palacky-ju v Pragi.

Slaviti velike svoje može, dano je skoro vsakemu narodu; a slaviti jih tako, kazati jim tem načinom svojo zahvalo, ume le češki narod. Tu združi se vse, veliko in malo, bogato in revno, učeno in priprosto. Saj pa je bil mož, ki so mu veljale te slavnosti res velikan, kakoršnih se ne nahaja mnogo v zgodovini. Velik po duhu, učen in zmožen, poleg tega pa je ljubil svoj takrat zapuščeni narod, kakor malokateri Čeh.

František Palacky porodil se je dne 14. junija 1798. l. priprostih starišev sin v Hodslavicih na Moravskem. Študiral je potem v Trenčinu in pa Požunu. Vrnivši se na Češko v Prago,

jel je premišljevali, kako bi vzbudil v poteptanem narodu češkem zopet ponos in ga dvignil in oprostil okov, v katere so ga okovali krvni sovražniki slovanstva Nemci, v teku več sto let. Pisati je začel povestnico češkega naroda v češkem jeziku in kazal v teh spisih slavo, katero je zavzemal češki narod v prejšnjih stoletih. Pokazal mu slavno preteklost in odprl mu pota, po katerih naj hodi, da se pospne do stare veljave in časti. Besede njegove niso ostale brez vspaha. Češki narod dvignil se je v teku 50 let tako visoko, da ga občuduje ne le Evropa, temveč celi svet.

František Palacky pa ni bil le zgodovinar, on bil je tudi politični vodnik Čehov in vsih drugih Slovanov v Avstriji. In če bi se bila dunajska vlada ravnala po njegovih nasvetih, bi danes Avstrija stala drugače in imela drug ugled, kakor pa ga ima tako.

Slavnosti pričele so se v petek dne 17. t. m. Mesto Praga bilo je valovje zastav in okraši ob stenah hiš napravili so jo res zlato Prago. Tako okrašenega mesta ni bilo še videti nikjer in nikdar. V petek popoldne pripeljali so se gostje Slovenci, Hrvatje in Srbi, zvečer pa Slovaki, Poljaki in Rusi. Sprejem je bil veličasten in nepopisljiv. Kočije in konje okinčali so s cvetjem in trakovi in nad 50 tisoč broječa množica pa je pozdravljala došle goste s slavo, nazdar, vyborne, živio itd. Zvečer bil je na Žofinskem otoku sestanek gostov in Čehov. Velikanske dvorane bile so natlačeno polne najbolj izbranega občinstva. Otok pa je bil razsvetljen, da je bilo videti, kakor goreče morje. Župan praški dr. Podlipny pozdravil je vse goste najsrčneje. Odgovarjali so mu za vsako narodnost po jeden. Za Slovence govoril je g. Dragotin Hribar, ki je izročil pozdrave Slovencev, posebno zelene Štajarske. Spodbujal je na skupno delovanje Slovanov v Avstriji. Načrtal boj obmejnih Slovencev ter po geslu Palackyja „Svoji k svojim“ bodril na skupno delovanje, da se bode pokazalo, kdo je prav za prav opravičen gospodar v Avstriji, Slovan ali Nемец.

V soboto je bilo slovesno odkritje Palackega kipa v Panteonu češkega muzeja. Ta ogromna dvorana napravlja velikanski utis. Dame so bile zbrane na galerijah, drugo občinstvo pa v dvorani. Slavnosti so se udeležili namestnik grof Coudenhove, deželni maršal knez Lobkovic, zastopnik naučnega ministerstva, najodličnejši javni funkcionarji in tuji gostje. Posebno pozornost so mej gosti obudili general Komarov, profesor Lamansky, vodja poljske deputacije, Ilovski župan Malahovsky, dr. Randa, knez Jurij Lobkovic, grof Jan Harrach. Mej udeležniki je bil tudi Palackega sin profesor Jan Palacky in zet Palackega dr. Fr. L. Rieger.

Ko je predsednik muzeja grof Harrach pozdravil navzočnike in za njim 80letni zgodovinar prof. Tomek navdušeno govoril slavnostni govor je ob gromovitih „slava-klicih“ padlo zagrinjalo in se je videl krasni kip Františka Palackyja. Na to so govorili odposlanci zunanjih akademij in vseučilišč. Jagić je govoril v imenu cesarske akademije dunajske, dr. Smolka v imenu poljske akademije v Krakovu, Tade Smičiklas v imenu jugoslovanske akademije in „Matica Hrvatske“, profesor Lamansky v imenu petrogradskega vseučilišča, profesor Brandt v imenu moskovskega vseučilišča, profesor Florjansky v imenu Sv. Vladimirskega vseučilišča v Kijevu, profesor Grot v imenu varšavskega vseučilišča. Vsi govorniki so več ali manj razvijali isto misel: Palacky je znamenit in prezasluzen ne samo za Čehe, temveč za slovanstvo sploh. Velik utis je napravil general Komarov, kateri je z vojaško kratkim, jedrnatim govorom v imenu ruskega naroda izročil velik srebrn venec. Slavnost se je zaključila s končnim govorom grofa Harracha.

Po odkritju Palackovega spomenika v Panteonu sešli so se gostje in domači na presijajen banket v dvorani na Žofinskem otoku. Prvo napitnico je govoril predsednik slavnosti mestnega zastopa svet. Voitl, kateri je napil presv. cesarju. Župan dr. Podlipny pa je pozdravil goste. Na to je govoril dr. Kramař v imenu Čehov, Slovak M. Dula za Slovake, ljubljanski župan Ivan Hribar za Slovence, ki je rekel, da pri-

naša pozdrave bele slovenske Ljubljane češkim bratom. Zastopniki slovenskega naroda so prišli v Prago, da plačajo veliki dolg, kateri so dolžni neumrlému Palackemu. František Palacky ni samo za češki narod velevažen, nego tudi za Slovence. Čehe je učil, zajemati novih močij iz minolosti, učil jih je, da jim ni treba obupati, probudil jih je k novemu življenju. Kramař je po pravici naglašal, da ne slavimo velikega vojvode, pač pa je bil Palacky duševni vodja naroda in je tudi nam Slovincem pokazal cesto, po kateri nam je hoditi. Prav kakor češki narod, stoji tudi slovenski narod na skrajnem krilu slovanstva. Slovenci smo Čehe vedno imeli za vzor. Pokazali so nam pot do samostalnosti. Naš Bleiweis si je za vzor izbral Palackega. A danes ne slavimo samo moža politika, ampak učenjaka, kateri si je pridobil nevenljivih zaslug za vedo svojega naroda, za slovansko vedo. Da so se avstrijske vlade od leta 1848. ravnale po političnih principih Palackega, ne bilo bi prišlo do narodnostnih bojov, kateri sedaj pretresajo državo. Da se je izvršila federacija Avstrije po idejah Palackega, bili bi slovenski narodi v Avstriji srečni in zadovoljni. Govornik je napil ideji federacije Avstrije. Za njim je govoril Malorus Barvinski, na to Hrvat dr. Mazzura, za njim Srb dr. Baljak. V imenu Bolgarov pozdravil je urednik Georgov. Na to so še govorili župan krakovski Friedlein, državni poslanec Biankini, prof. Brandt iz Moskve in Rus prof. Florijansky.

Veležanimiv je bil govor dr. Riegra. Govornik je opozarjal, da je češki narod, posadivši Habsburžane na češki prestol, ustanovil avstrijsko monarhijo. To je bilo potrebno v obrambo proti Turkom. Toda tudi v naših časih je potrebna obranitev te monarhije v varstvo, v njej združenih narodov, toliko bolj, ker se germanske sile trudijo, razdreti to monarhijo in ustvariti iz nje del Nemčije. Nevarnost je velika in vsi avstrijski Slovani moramo združiti svoje moči, da ubranimo Avstrijo. V tej stvari smo solidarni z dinastijo habsburško, ker ima ona tiste interese, kakor mi. Njeni sovražniki so isti, kakor naši. Avstrije brez Češke in brez Slovanov si sploh ni misliti in zato je upati, da se habsburška dinastija tesno združi s slovanskimi narodi. Govornik je napil harmoniji mej habsburško dinastijo in slovanskimi narodi. Slednjič pa se je zahvalil vsim še enkrat župan dr. Podlipny.

Zvečer je bila slavnostna predstava v gledališču. Po Smetanovi ouverturi je gospa Otilija Sklenařova deklamovala krasen prolog Bogdana Kaminskega, potem pa se je ob zvokih himne „Kje dom je moj“ dvignil zastor in prikazala se je živa podoba, proslava Frana Palackega.

Po daljši pavzi se je potem pela opera „Libuša“.

Po predstavi so se gostje divili presijajni razsvetljavi Prage in predmestij.

V nedeljo je bilo slavnostno položenje temeljnega kamna za spomenik Frana Palackega. Že na vse zgodaj se je začelo živahno življenje. Mesto je bilo bogato okrašeno, in na sto tisoče ljudi se je zbralo po ulicah, koder je imel priti slavnostni spreved. Ob 9. uri so na Kr. Vinogradih zagrmeli topiči in začel se je pomikati s „Sokoli“ na čelu veličastni spreved. Udeležilo se ga je nebroj čeških društev z zastavami in vsi gostje v ekvipažah. V sprevedu sta bila tudi dva voza z alegoričnimi skupinami. Na enem je bil kip Palackega, okrog njega pa kipi najslavnejših čeških mož izza poganskih in husitskih časov, na drugem pa alegorična skupina, predstavljajoča proslavo krone sv. Vaclava. Spreveda se je udeležilo blizu 50.000 oseb, katere je občinstvo viharno aklamiralo. Na Palackega trgu je bila za goste postavljena tribuna. Župan dr. Podlipny je pozdravil udeležnike, naglašujoč, da je Palacky deloval na duševno zjedinenje vseh Slovanov. Slavnostni govor je imel dr. Herold, ki je razložil vodilne ideje Palackega, rekši, da je bila prva mej njimi jednakopravnost vseh narodov, brez katere Avstrija ne more živeti. Boj mej Nemci in mej Slovani je boj mej krivico in pravico mej lažjo in resnico.

Po slavnostnem govoru so pristopili določeni odličnjaki in gostje ter, kakor pri takih prilikah običajno, udarili s kladvom ob temeljni

kamen Palackega spomenika. Bila je dolga vrsta odličnih mož, katere je občinstvo navdušeno aklamiralo.

Popoldne vršil se je shod slovanskih časnikarjev. Slavnosti pa so se nadaljevale še v ponedeljek, torek in sredo. O teh pa poročamo prihodnjič.

Spodnje-štajerske novice.

† Josip Jerman.

V Rajhenburgu preminil je dne 19. t. m. g. Josip Jerman, bivši dež. poslanec, cesarski svetnik in vpokojeni okrajni komisar. Dne 17. t. m. vozil se je pončič iz Čateža domov. Večdnevni nalivi razdžali so cesto, vsled česar se je na nekem zelo nevarnem kraju prekucnil njegov voz v globok jarek. Močno poškodovanega prenesli so v bližnjo hišo, kjer je tudi umrl. Z Jermanom zgubimo spodnještajarski Slovenci svojega vzglédnega in požrtvovalnega predbojevnika. Lahka mu zemlja — hvaležen spomin!

(Duhovniške premembe.) Župnijo v Frankolovem dobil je č. g. Gregor Presečnik, dosejajni župnik v Loki pri Zidanem mostu.

(Premeščenje.) Justični minister premestil je notarja g. A. Šlambergerja iz Ljutomera v Kranj.

(Lov v Škofli vesi) se bode oddal v najem dne 30. junija t. l. predpoldne ob 9. uri. Ta lov je bil dozdej v najemu za 170 gld. Lansko leto se je pa ta lov oddal g. dr. Jaborneggu iz Celja za 50 gld. Lov se je izklical koj točno ob 9. uri, in ker takrat ni bilo še drugega dražbatelja, dobil ga je dr. Jabornegg za to smešno nizko ceno. Ko so nekaj minut kasneje prišli še drugi dražbatelji, izvedeli so, da ima lov že dr. Jabornegg. Na pritožbo občine se je pa ta oddaja lova razveljavila, in bo sedaj nova dražba. Želeti je, da pride več dražbateljev, da bo lov oddan, za primerno ceno.

(Volitev v Vojniku.) Nemškutarska stranka v Vojniku skušala je, kakor smo zadnjič poročali, uprizoriti veliko volilno sleparijo, ter je na mah se na novo fabriciralo blizu 50 volilcev iz Celja, Vitanja, Laškega, Konjic, Dobrne itd. Da bi ti novopečeni volilci mogli voliti, ter osigurati Stallnerju in Zottlnu zmago, vničil se je volilni imenik, kateri se je lani razpoložil na ogled, ter napravil letos čisto nov volilni imenik, v katerem so bili vsi ti novi volilci vpisani. Na pritožbe g. dr. Ivana Dečka iz Celja in interpelacijo g. Hugo viteza Berksa v državnem zboru, je pa c. kr. namestništvo letos nepostavno napravljeni novi volilni imenik vničilo ter zaukazalo, da se ima takoj volitev razpisati, in da se mora volitev izvršiti na podlagi volilnega imenika kakor se je isti lani razpoložil. -- Tako se je izjalovila ta nepostavna volilna nakana nemškutarske stranke. Pozor torej narodni volilci. Če storijo vsi svojo dolžnost, zmagamo Slovenci pri občinski volitvi!

(Županstvo na Frankolovem) vložilo je prošnjo pred več tedni za poštno postajo. Pričakujemo kmalu ugodne rešitve. V merodajnih krogih pritrjevalo se je našim pravičnim željam. Šola je zaradi ošpic zaprta. Upamo, da se kmalu zopet otvori. Šolsko poslopje je elegantno popravljeno, kar dela prebivalcem veliko veselja in čast. Frankolčani le tako naprej! V mladini je naša bodočnost.

(Občinski urad pri Sv. Martinu na Paki) nas prosi, da popravimo naše poročilo iz dne 3 t. m. tako, da ne uraduje ta občina izključno nemško, nego dvojezično: na slov. dopise slovensko, na nemške nemško, kar nas mora le veseliti, želimo pa vendar, da se popne ta občina kmalu do čisto slovenskega uradovanja. Narodni ponos, odločnost in doslednost bodi dika vsem javnim upravam po Slovenskem!

(Za planinsko kočo) na Menini planini je že lansko leto bil les posekan in zbran na stavišču. Pred štirinajstimi dnevi je podjetnik tarsarski mojster, ki je stavbo „koče“ prevzel, pričel z delom. Delavci so začetkoma imeli zelo neugodno vreme. Veter, ki je na planini mnogo silnejši nego je v dolini — ta je delo zelo oviral. Tudi so noči zgoraj — posebno ob deževnem vremenu — precej hladne in ker morajo delavci

prenočevati na planem, si lahko mislimo, da jim je mraz segal do kosti. „Koča“ bode koncem junija ali julija otvorjena in blagoslovljena. „Savinjska podružnica slovenskega plan. društva“ ima letos zelo dosti troškov, tako za omenjeno planinsko kočo, za jubilejno kapelico pod Ojstrico in za ureditev nekaterih potov v planinah. — Slovenci! podpirajte „Slov. plan. društvo“, ki hoče ohraniti našim planinam slovenski značaj.

(Jurklosterskim županom) izvoljen je veleposestnik in gostilničar g. Andrej Šmit. Mož je kremenit značaj, jako vzgleden gospodar ter nevpogljiv narodnjak. Tedaj živo nasprotje na županskem mestu gledé njegovega prednika Geipelna.

(Slovenska mehkužnost.) Od Sv. Krištofa pri Laškem se nam piše, kako malo odločnega in naprednega duha je pri ondotni občini. Pri neki seji se je bilo sklenilo, da bode občina izključno slovensko uradovala. Mi smo ta korak svojedobno veselo pozdravili. K dotični seji ni prišel obč. odbornik Jožef Drolc, temveč je čakal na lepšo priliko, ko ni bilo k seji odločnih narodnjakov. In pri neki taki zadnji seji je predlagal, naj se sklep prejšnje seje ne podpiše, ter je kvasil, kake neprilike bi se občini godile, ako bi z višjimi uradi slovensko dopisovala ter tudi slovenske odgovore zahtevala. Kaj mislite, kako so temu Wolfovcu naši slovenski (!) moške odgovorili? Nemško uradovanje je baje pri Sv. Krištofu neobhodno potrebno, uraduje se naj zanj le nemški. Bolj pristnihopic menda niti v Kamerunu nimajo. Komaj je ta občina dočakala, da se je par nemčurjev srečno znebila, a sedaj se dajo vrli moške zopet voditi od ednega Wolfovega srboriteža. Pa je res grozno žalostno. Postavite se mu takoj po robu ter popravite to sramoto. Popraviti bi bilo tudi zmoto prejšnjega župana glede nastavljanja okrožnega zdravnika. Toda o tem drugokrat.

(Iz Brežic.) Sevniško-brežiško učiteljsko društvo zboruje v nedeljo dne 3. julija t. l. ob pol 10. uri dopoldne v šolskem poslopju na Vidmu. Vspored: 1. Zapisnik. 2. Dopisi in rešitve. 3. Razgovor o let. konf. vprašanih. 4. Volitev delegatov k „Zavezi“. 5. Želje in nasveti. K prav obilnej vdeležbi vabi uljudno odbor.

(Čitalnica v Brežicah.) ki je zdaj tako srečna, da je pod streho krasnega „Narodnega doma“, se med enakimi društvi na Slovenskem Štajerju že veliko let posebno odlikuje. Baš tako je imela v nedeljo, 19. t. m., krasen dan, ko je z lepo, veliko besedo častila sebe in domovino ter prijetno zabavala mnogobrojno došlo slovensko in hrvatsko občinstvo. Vspored — izvrstna vojaška godba, krasno petje, naposled govor preč. gospoda predsednika — izvršil se je bil pri lepem vremenu na pripravno prirejenem vrtu brez vse spodtike. Postrežba iz kuhinje in kleti je bila izborna; cene nizke, ljubeznivost domačinov pa čez vse velika. Pogrešali smo le kmetov nekoliko. Pa vsaj ni čuda, da niso došli v večjem številu; kajti kmet je revež, ko mu je bila nekaj dni popred povodenj ali odnesla pokošeno seno ali pa nepokošeno pokvarila tako, da ni več za košnjo. Žalostno!

(Konjiško učiteljsko društvo) zboruje v četrtek, dne 7. julija t. l. v slovenski šoli v Konjicah z nastopnim vspeodom: 1. Od 9.—10. ure pevska vaja. 2. Zapisnik. 3. Važne društvene reči, predlogi in nasveti. 4. „Kako je uvesti učitelja-začetnika v šolsko prakso?“ govori gospod L. Tribnik. 5. Iz vprašalne skrinjice.

(Iz Oplotnice) To je bilo zopet nekaj, kar je oplotniškim Posilincem rahločutne živce razburilo. Dne 15. rožnika zagledali so namreč nad gostilno Franca Dobnika, ko jim je še pred kratkim časom zagotavljal, da je in ostane „deutsch gesinnt“ ter jih tudi vabil na „heringschmaus“ razobešeno tablo s slovenskim napisom. Ali je Dobnika že vendar enkrat pamet srečala, da je to napravil, ali je to storil le po ukazu svojega očeta, ne vemo, le to smo videli, da so zaradi tega stikali naši nemškutarji glave in si brusili noge in jezik, kakor tega niso storili naši pradedje, kadar se jim je bližal ljut sovražnik, divji Turek. — Za občino toli vneti očetje pa se ne zmenijo, ako voda razdira ceste in mostove — da je le nemški značaj občini zagotovljen.

(V Poljčnah) priredijo v nedeljo dne 3. julija t. l. popoldne narodnjaki veselico z godbo in petjem v gostilni gosp. Franca Gajšek v proslavo sv. bratov Cirila in Metoda. Ob slabem vremenu vrši se veselica nedeljo pozneje. Zavedni okoličani se uljudno vabijo.

(Iz Dobja pri Planini.) Jezikovna enako pravnost?? Neka oseba dobila je poziv od nekega c. kr. uradnika, da mu ima v teku treh dneh doposlati neko listino. Poziv bil je pisan v nemškem jeziku. A oseba, koja je poziv dobila, bila je popolnoma nevesča nemškega jezika. Šla je z nemškim pozivom k nekemu človeku, koji razume „tajč“; isti ji je rekel, da mora v teku treh dni poslati zahtevano listino. A omenjena oseba ni bila še s tem zadovoljna, bilo ji je prehitro, šla je k drugemu, koji „bojda“ tudi razuma „tajč“. Isti ji je rekel, da je treba zahtevano listino doposlati še le čez tri tedne. Sedaj ni oseba vedela pri čem da je, kateri od teh dveh, ki znata „tajč“, ji je prav povedal? Res nerazumljivo je, kako se zamorejo dopisi v nemškem jeziku pošiljati onim, ki popolnoma nič ne razumejo nemški? To je kričeča točka o naši jednakopravnosti! Kako dolgo še?

(Nesreče) V nedeljo jutro pogorelo je Blažu Roškarič v Zgor. Ročici hišno in gospodarsko poslopje! Sumi se, da je ta čin storila hudobna roka. Škode je 500 gld., zavarovan je pri domači banki „Slaviji“, ktera mu bo gotovo pošteno izplačala zavarovano svoto! Banka „Slavija“ je priporočila vredna! „Svoji k svojim!“ — Pri nas pri Sv. Ani so plazovi vsled mnogega dežja naredili ogromno škodo! Bog nas varuj pred velikimi nalivi!

(Podporno društvo organistov) v lavantinski škofiji potrdil je premil. knezoškof; pri tem je izjavil predsedniku tega društva svoje želje gledé cerkvenega petja: „Figuralno petje se pripušča samo v kolikor se strinja z duhom gregorijanskega petja. Orglje in druga muzikalna sredstva naj petje samo spremljajo in podpirajo. Improvizacije so iz cerkve izključene!“ — Baš proti zadnji točki se še vedno rado greši.

(Od Sv. Barbare pri Mariboru) nam piše prijatelj, da se kaže letina v Slov. goricah dokaj povoljno. Posebno je pričakovati lepe žetve, dočim je mnogo sadja uničil dež, ki ni pustil drevju odcveteti. Proti toči streljajo na dveh krajih omenjene župnije. O vspehu tega streljanja možno nam bode poročati po preteku kritičnih mesecev.

(Pri Šentiljskem predoru pri Mariboru) utrgal se je vsled dolgotrajnega deževja velikanski plaz ter zasul železnocestni tir. Skoraj ves teden so delali, da so zopet oprostili progo. Med tem časom morali so potniki iz vlakov izstopati, iti peš okolu zasipa ter jih je še le na drugi strani sprejel vlak od nasprotne strani. Seveda je bila pri celem prometu vselej več urna zamuda.

(Iz Ribnice na Pohorji.) Okrajno učiteljsko posvetovanje (zborovanje) bodo imeli učitelji dne 6. velikega srpana meseca 1898. ob 9. uri zjutraj v dvorani g. Gola v Slovenjgradci. Razmotrivalo se bode o sledečih predmetih dnevnega reda: 1. Volitev dveh zapisovalcev in prečitanje opravljenega reda. 2. Predlogi o razširjenju dnevnega reda. 3. Podavanje okrajnega šolskega nadzornika glede šolskih opazk (g. Vrečko). 4. Oglas vseh šolskih predpisov od zadnjega učiteljskega posvetovanja. 5. Obravnava in posvetovanje o sledeči tvarini: a) Vzgoja domorodstva v ljudski šoli; kako se naj vrši vladarska petdesetletnica našega presvitlega cesarja Fr. Josipa I. b) Kako se naj bralna snov obravnava, da jo bodo učenci popolnoma razumeli in v svojem življenju dobro vporabili. c) Kako naj podpira in pospešuje učitelstvo blagi namen živalskih družb v šoli in zunaj šole? 6. Poročilo knjižnega razvoja (komisije). 7. Volitev novega knjig. razvoda in njega stalnega odbora. 8. Kaj predlagajo in želijo udje — g. učitelji. K temu učiteljskemu posvetovanju so vabljeni in primorani učitelji teh okrajev: v Slovenjgradci, okr. Marnperk in okr. Šoštanj.

(Nezgodna na železnici) Dne 16. t. m. pripetila bi se bila skoraj na koroški železnici blizu postaje Vuzenica velika nesreča. Nad progo odtrgala se je obsežna plaz zemlje z drevjem vred ter zdrknila na tir. Ko je prišel zjutraj brzovlak

zapazil je sicer zasipano cesto strojevodja ter storil vse, kar bi nesrečo zabranilo, vendar je bilo že pozno, stroj in prvi voz odtrgala sta se ter padla prek nasipa, a tudi sedem ostalih vozov je skočilo s tira. Strojvodja in kurjač sta se rešila a tudi od potnikov ni nikdo resno poškodovan. Hvaležni potniki nabrali so med sabo 152 gld. ter jih izročili nevstrašenemu strojevodji in kurjaču.

(Sklep štaj. deželnega zbora) o premembi volilnika okrajnih zastopov, vsled katerega bi z veleposestniki volili tudi lastniki hiš po mestih in trgih, — ni cesar potrdil. Kakor znano, iztuhtal je to novotarijo vojniški Stallner v prijetni nadi, da padejo na ta način vsi okrajni zastopi po Spodnjem Štajarskem sami ob sebi nemštvu v gobec. Zdivjana nemška večina v dež. zboru je predlog seveda sprejela, a prišlo je, kar smo že tačas prorokovali — na Dunaji potegnili so čez zakon debelo črto. To je druga Stallnerjeva „zmaga“ v jednom tednu. Naj še pride jedna blamaža in mož bo osivel ali pa vojniške Nemce žrtvoval lastni usodi.

Druge slovenske novice.

(Ljubljanske novice.) Od tam se nam poroča: „Glasbena Matica“ napravi prihodnjo nedeljo, dne 26. t. m., društven izlet v Zagorje za Savo. — Knezoškofijskim dvornim kapelanom in tajnikom imenovan je č. g. Anton Medved, bivši duhovni pomočnik v Boh. Bistrici. — Shod slovenskih vseučiliščnikov vrši se letos prve dni meseca avgusta v Ljubljani — Temelj novejšje gimnaziji se ravnokar gradi, le žal da bode ta krasna stavba v tako skitem kraju, kajti, dokler vojaški čarar ne odstrani svojih podrtij in zidov, se poslopje niti videlo ne bode od daleč. — Na dokaj lepšem prostoru pa stoji vladno poslopje, ki se že ometava in snaži. — Regulacija mesta se vrši polagoma. Nekatero zasebno in mestne hiše se letos še ne prično graditi. — Efektna loterija obeta donesti v kljub nemškej zagrizenosti in mržnji vendarle lepo svoto za določene namene. — Pretekli teden zginil je iz Ljubljane neznano kam pečarski mojster Uran. — Dvornemu svetniku A. Schemerlu v Ljubljani podelil je cesar Leopoldov red. — Deželni predsednik baron Hein premestil je okr. komisarja in prezid. tajnika barona Rechbacha v Krško in koncipista grofa Chorinskyja v Logatec, ker sta se — pri stolni procesiji o sv. R. T. pohujšljivo vedla. Taka eksemplarična kazen je na mestu. — V Ljubljano pa sta prestavljena iz Krškega okr. komisar Alfonz Pirc in iz Logateca okr. komisar baron Schönberger. — Okrajna glavarstva na Kranjskem so postala nekam drzna. Vse kaže da bo treba Slovincem na Kranjskem zoper nemško uradovanje z nova nastopiti. Res je, da smo „potrpežljivi kot — osli“, a, če bomo dali s seboj še celo od okr. glavarjev pometati, potem pač nismo vredni da živimo. Pa od kod pride ta uradna-birokratična drznost? Od tod, ker se naši nekateri merodajni krogi odveč lahkomišeljno pajdašijo z nemštvom, preveč uklanjajo nemškej uljudnosti in premalo samostojno in kot Slovenci narodnjaki samozavestno nastopajo. Za vraga, kaj je res tudi na Kranjskem še vedno vse slovenstvo od vlade in nemškutarstva odvisno? Kje pa je zdaj tisti nekdanji narodni radikalizem?! — Dne 19. t. m. vršila se je otvoritev restavracijskega vrta v „Nar. domu“ ljubljanskem. — Zadnje deževje je na Kranjskem prouzročilo pri krmi in na polju obilo škode. — Draginja je v Ljubljani pri stanovanjih in živilih vedno večja. Kam bomo prišli?

(Slovensko zidarsko in tesarsko društvo v Ljubljani) blagoslovljalo bo svojo društveno zastavo v cerkvi sv. Petra (v Ljubljani) dne 14. avgusta t. l. To društvo ima svojo šolo za zidarje in tesarje in tudi svoj pevski zbor. Uljudno se vabijo na to slavnost vsi narodnjaki in vsa slovenska društva. — Natančneje o tej slavnosti se bo poročalo o pravem času.

(Pozarjamo) na naš današnji oglas gledé kave sv. Cirila in Metoda!

(Nove pošte na Kranjskem.) Nove pošte so ustanovili v Pečah, na Gribljah, na Češenjci pri Kranju, v Šmihelu v postojinskem okraju in v Zaspem.

(Veselo vest naj kranjskim učiteljem) „Domovina“ prinese, ko kranjski listi do danes, 21. t. m. o tem molče, da je namreč presvetli cesar potrdil postavo o zvišanji učiteljskih plač in njih pravični uredbi po starosti učiteljev.

(Toča.) V Moravčah in okolu Litije je oni teden močno toča pobila. Ubogi kmetovalci!

(Pevsko društvo „Zvon“) v Šmartnem pri Litiji združeno z domačim tamburaškim zborom razvilo bode tekom meseca avgusta svojo zastavo. Bogato okrašeno delo oskrbele bodo gdč. Jaklič-evi in domači gdč. učiteljici. Natančneji vsopred blagoslovljenja prijavil se bode v kratkem Slav. bratska društva se s tem prijazno opozorijo, da naj nas s svojim obiskom v čim večjem številu počaste.

(Lastno mater umoril) V Zg. Pirničah v okraju Kranja ubil je bivši tovarniški delavec v Medvodah, Fran Burger, svojo lastno mater na polju. —

(Dolenjske železnice) imajo letos nekam živ promet, t. j. napram lanskem. Vsled primanjkljaja na dohodkih v preteklem letu bode dežela kranjska kot porok — morala prispevati okolu 47.000 gid. Če se bode to leto za letom ponavljalo, potem pač nevedo, čemu se je ta železnica gradila le do — Straže in Kočevja. Svoj čas so imeli Notranjci pač prav, ko so se navedeni garanciji dežele upirali.

(Vmeščenje) V Gorenjem Logatci vmeščen je bil dne 16. t. m. ondodni novi župnik gosp. Josip Lavrič.

(Koroška dež. kmetijska družba) že celo v Nemcih nima več zagovornikov, kaj še le naj rečejo koroški Slovenci, ki nimajo od te c. kr. družbe drugega, nego odmerjena jim vplačila. Družba vdeležila se je tudi dunajske jubilejne razstave, toda na tako mršav način, da se hudejejo celo nemški koroški listi, češ, kaj se ji je bilo treba osmešiti, vsak Korošec je v zadregi, ki si ogleduje razstavo. Koroški Slovenci bodo morali v tej zadevi pač kmalu kaj ukreniti, da bodo za svoje prispevke ali primerno zastopani v družbi, ali pa se ločiti.

(Umrli je v Gorici) dne 19. t. m. gospa Rozina Gabršček, soproga znanega goriškega rodoljuba g. Andreja Gabršček. Bila je uzorna krščanska žena, glede narodne zavesti pa res vzgled slovenskemu ženstvu. Lahka ji zemlja!

(Slovenščino odpravljajo iz cerkve) na Goriškem, ker tako zahtevajo posamezni laški kričači. Tako so se odpravile v Ločniku pri Gorici še zadnje slovenske pridige, dasi je večina prebivalstva slovenska. Pa bi naj ne bilo ljudstvo slovensko razburjeno!

(Zavetišče za brezposelne služkinje) pod imenom „Zavod sv. Nikolaja“ ustanovile so vrle narodnjakinje v Trstu v proslavo 50letnice cesarjevega vladanja. Namen temu društvu, ki ima svoj sedež v Trstu, je nad vse blag. Dekleta, ki pridejo z dežele iskat v mesto službe, izpostavljene so, ker so tam navadno povsem tuje, vsakovrstnim duševnim in telesnim nevarščinam. V obrambo pred tem, vzprejemalo jih bode omejeno zavetišče, kjer bodo preskrbljene z vsemi potrebščinami ter se bodo vrh tega poučevale v ročnih delih, kuhanju, likanju in šivanju; nava-jale se bodo h krepostnemu življenju in štedljivosti. Vsaka devotica, katera bode hotela biti vsprejeta v zavod, imeti bo morala priporočilo od duhovnika in županstva. Zavetišče bode v dogovoru s stariši ter jih obveščalo o vedenju njihovih hčer. Skrbelo se bode tudi, da se jim preskrbi dobre in vestne gospodarje ter pazilo na nje, da ne zajdejo na slaba pota. Za vse to pa bo trebalo velikih žrtev, vsled česar se prosi vse človekoljube, da pripomorejo društvu s sveti in dejanji.

Druge avstrijske novice.

(Državni položaj.) Odkar je državni zbor zaključen, vršijo se pridno ministerska posvetovanja. Dogovarja se na teh sestankih, kaj vse bo imel preleti § 14. Državni proračun uzakoni se letos prvič na ta način, dočim investicij za pokritje raznih državnih naprav ni mogoče tem potom sprejeti, odpadlo bo tedaj marsikatero občekoristno delo države. Nadalje zna se z novo naredbo uveljaviti zakone o sladkornem davku, o odpravi državnih mitnic in znižanju prepisnih

pristojbin, ne pa tudi zakon o odpravi časnikarskega in koledarskega koleka, ker ta odprava baje ne spada med — nujnosti, temveč ima čas preživeti jubilejno leto v Avstriji.

(V imenu Hrvatske) odposlal je na slavnost Palackega prvi Hrvat, vladika J. Strossmayer, obširno, za slovansko politiko velepomembno pismo. Med drugim izreka ta častitljivi prorok Jugoslovanov: „Svoboda, moč in zmaga Slovanov cele države, osobito pa svoboda, moč in zmaga zapadnih in južnih Slovanov poroštvo so nedvojbeni svobodi moči in zmagi cele države. Junaški, vladni in značajni narod češki služi ostalemu slovanstvu, osobito pa nam na jugu, pravim vzorom in vzgledom.“

(Protizidovski izgredi v Galiciji.) Take premoči in tako drznega oderuškega nastopanja nima menda na vsem svetu židovstvo kakor med Poljaki. Kaj čuda, da vzkipi zdaj pa zdaj izmučeno in opeharjeno kmetško ljudstvo. Zadnji teden bruhnla je po celih okrajih kakor na povelje prava revolucija proti Židom. Vse kar je Židov, so razjarjeni kmetje razbili in odnesli, prizanašali niso tudi židovskim osebam. Po konci je vso vojaštvo in orožništvo, da ščiti Žide. Vsaka mala vas — ker Židov je povsod — ima vojaško posadko. Vlada pa uvede najbrže obredno stanje.

Ogled po širnem svetu.

(Nemiri na Balkanu) Turški Albanci napadli so več črnogorskih vasi ter grozovito gospodarili. V bran so se jim postavili oboroženi Črnogorci ter je trajal in še deloma traja pravcati boj. Albanski roparji so dobro organizovani ter že štejejo okolu 30.000 mož. Še le na klic Rusije začel je sultan navidezno posredovati ter odposlal na mejo svoje vojaštvo, ki pa se seveda ne razločuje bistveno od roparjev samih napram Slovanom. Ropanje doseglo je že tudi hercegovinsko mejo, vsled česar se je podal tja doli avstrijski vojni minister.

(V Italiji) imajo podobno ministersko nestalnost kakor pri nas v Avstriji. Ni se še do dobra usedlo ministerstvo Rudini, že je bilo prisiljeno podati ostavko. Finančne bede ljudstva ne more namreč najboljši minister vrediti s praznima rokama.

(Novo ministerstvo na Francoskem) Tudi na Francoskem je prišlo do prevrata. Ministerski predsednik Meliné, ki je vodil ministerstvo dve leti, bil je od radikalne republikanske stranke prisiljen, da je odstopil. Novo ministerstvo je sestavil Sarrien.

(Špansko-ameriška vojna) Vsa poročila iz bojišča temeljijo na „baje“, nič ni zanesljivega. Obe vojni sili sta jako oprezni, kar je vsekakor koristno za vojne načrte. Resnico znamo še le zvedeti, ko se sklene mir. Močno špansko bro-dovje pod poveljstvom Camare odplulo je te dni na bojišče, na kateri otok pa, je tajno. Najbrže se združi s Cervero, ako res ni ta več v zalivu Santiago. Dne 16. t. m. premagali so baje Amerikanci pri Guantanamo 400 Špancev, ubili jih 40 ter se polastili mesta Acerraderos. Po ameriških poročilih zgubili še Španci do sedaj nad 200 oseb, mnogo jih je pa tudi od Amerikancev zajetih. Na vstase se pa Amerikanci nič ne zanašajo, ker se bojijo, da bi leti kako zmago zase obdržali.

Dopisi.

Ponikva. Pretečeno nedeljo priredilo je naše „Bralno društvo“ besedo v proslavo ponkovškega rojaka, znamenitega profesorja in učejaka Blaža Kocena.

Pričakovati je bilo o tej priliki mnogo-brojne udeležbe zlasti od strani domačinov, katerim bi moralo biti pač največ na tem ležeče, da se proslavi spomin na ožjega rojaka kolikor mogoče dostojno. Saj je bil ravno Kocen poleg neumrljivega vladike Slomškega tisti, ki je najbolj raznesel glas ne samo o rojstnem svojem kraju, temveč o celi naši slovenski domovini daleč preko mej naše avstrijske države. Da še več, slavje Kocenovo naj bi bilo dokaz, da je Kocen naše gore list, da ga je porodila slovenska mati in da ni morda Nемеc, kakor so nekateri menili.

Toda naš up je šel skoro po vodi, da smo se zanašali zgolj na naše bahačaste Ponkovljane,

bili bi ostali na cedilu. A rešili so nas narodnjaki iz Celja, Šent Jurija in Šent Vida, ki so prišli slaviti z nami vred spomin jednega največjih sinov naše slovenske domovine. Posetili so nas med drugimi vrli pevci iz Šent Jurja, ki so želi za svoje prekrasno in očarajoče petje vsestransko občudovanje in pohvalo.

Med nami pa je bil tudi gospod Dragotin Hribar, ki je v navdušenem govoru dramil in klical na delo naše zaspane Ponkovljane, kazoč na neštne napake in krivice, katerim je podvržen naš narod, in ki razjedajo in morijo naše duševno in gmotno življenje.

Bodi jim vsem na tem mestu izrečena iskrena zahvala, in spominjajte se nas še drugo pot. —

Ne morem si kaj, da ne spregovorim še jedno ali dve o naših dovolj znanih Ponkovljanih, mislim tiste, ki hočejo nositi povsod kravji zvo-nec, ki menijo, da se brez njih, ki imajo denar, ne da ničesar opraviti.

Takih čukov, kakor so nekteri naši možiceljni (poznamo jih vse) menda ni najti v devetih farah. Nič drugega kot baharija, nevoščljivost in jeziki so ti slavni „Slomškovi potomci“, kateri pričevke tako radi slišijo. Stori kar hočeš, najsi bo še tako pametno in koristno, vse zaman. Če jim ne nese takoj gotovega dobička, ne pridobiš ga zase in če si jezik obrusiš. Preveč težko jim dé, ako bi tudi manj premožni, sicer pa bolj prebrisani prišli do samopriznanja in se odločili k pravemu skupnemu delu. Če drugega ne ve, našteje ti celo kopico bedastih vzrokov in zadržkov, kakor so jih imeli pretečeno nedeljo. Vendar kdo bi jim verjel! Saj vemo, da imajo tudi naši mogotci svoje novodobne zabave. Isti dan, ko se je obhajalo slavljenje Kocenovo, dirkali so s svojimi „kljuseti“ v „mačkinji žalosti“ in kakor mi je pravil znanec od tam, hodili so pretečeno nedeljo mesto v Šent Jurij, na „svinjsko dirko“ v Šent Vid. Pozneje pa so baje pripravljene vdeležiti se kakega zborovanja ali shoda na Ponikvi, seveda proti temu, da se jim kdo prav globoko pokloni in jih s kljuseti vred malo poviša. Zagotavljam vas gospodje (!) mogotci, da se vam v kratkem ponudi taka prilika; izvolite se tedaj ponižati v našo sredino, za poklone in kadila skrbel bo že pisec teh vrstic. Želeč, da se nam takrat ne skujate, kličem vam krepki „na gotovo svidenje“!

Iz Vitanja. „Mi obžalujemo uboge gg. ured-nike, ki pač ne morejo povsod poznati krajevnih razmer, niti iz doposlanih dopisov in podpisanih oseb vselej se prepričati o resničnosti poročil.“ Tako čitali smo v 23. številu letošnjega „Slov. Gosp.“ v drugem dopisu iz Vitanja. Zgornje besede veljajo, gosp. dopisnik, prav za prav le vam. Ne vemo, steli res krivo razumeli prejšnje dopise ali vedoma — iz hudobnega namena — nočete spoznati jedra onih dopisov. Vse vaše trditve, ki se prepisujejo novincu v političnem življenju, izvite so iz trte. V katerem dopisu pa se je podtikala mlačnost, odrekala narodnost starim zaslužnim možem in narodnim bojevnikom? Čast tistim! Ali se s tem komu kratijo zasluge, ako se piše, da so trški Slovenci prespali obč. volitve? Zakaj pa bi tej nemčurski gadji zalgi ne pokazali, da še nas je vsaj nekaj v Vitanji, kateri ne klečepazimo pred to svojadjo? In če bi nas tudi zasmehovali, naj nas; mi bi si pa mislili: „Čakajte, obrnil se bode še že vaš sedanji smeh v žalost in jok!“ Mi pa bi še ostali vedno zavedni Slovenci v kljub zasmehovanju.

Dalje, gosp. dopisnik, nam se še tudi ni sanjalo o slovenski gostilni in trgovini v Vitanji. Ali ni iz trte izvita trditve, da bi bil vihravi dopisnik iztaknil slovensko gostilno in trgovino? V dopisu v „Slov. Gosp.“ bilo je sledeče: „Usoda je hotela, da se je priženil v trško hišo, v kateri je že mnogo let gostilna, slovensko misleč učitelj. In ta gostilna je sedaj vitanjskim nemčurjem slovensko (črno) strašilo. Izogibajo se je kakor hudič križa.“ No, gospod! Kje je vaša trditve? Ker so tedaj Nemci naredili to gostilno slovensko, ali bi tedaj ne kazalo, — tako bi se bilo moralo razumeti, da bi jo res Slovenci naredili popolnoma slovensko? Pa nemški napis! Zagotovite ji od vaše strani gotov obstoj, in spremenil se bode sedajni napis v napis: „Go-

stilna — Svoji k svojim —. In ali je resnica, da se najde v tej gostilni samo „Marb. Zeit.“? Ne! Na razpolago je tudi „Domovina“, „Dom in svet“, „Südst. Post“, večkrat tudi „Vaterland“ in „Slovenec“. (Zakaj pa imajo „Čitalnice“ tudi razne liberalne in nacionalne nemške časopise?) Dokler pa te gostilne ne obiskujejo res zavedni Slovenci, pa nikdo ne more tirjati, da bi se za gole stene naročevali razni slov. časopisi. Vendar pa bi se res lahko priporočala ta gostilna tudi sedaj slov. občinstvu, ker je krščanska hiša, ker nima v notranjem slovenskega naroda žalečih napisov, ker se ubogi slovenski trpin v njej ne zaničuje!

Trgovina L. Woduschegg se tudi ni razglasila za slovensko; priporočala se je samo.

Imenovani ni tako zagrižen kakor oni trgovci, ker ne prodaja in ne vsiljuje pogubnih „Südmärk“-vžigalic, je krščansk in miren mož in da veljati, od koga živi. Če bi mu pokazali našo naklonjenost vsi duhovni in posvetni narodnjaki v trgu in daljši okolici, podpiral bi nas. Prevarjen pa je bil od naše strani že tudi lansko jesen. Ali ne spoznate manevra z njegovo izvolitvijo v obč. zastop? Češ, sedaj se je čas, držimo ga! K volitvi so ga skoraj vlekli, kakor vola v mesnico.

Nedokazana trditev je tudi, da bi se bili merodajni vitanjski narodnjaki razžaliti s tem, da bi se jim v obraz vrglo, „da Nemcem pete ližejo“. Le počasi gosp. dopisnik! Se jeli imevalo katero ime? Prosimo, blagovolite prečitati dotični članek še enkrat pazljivo, in našli boste leto resnico, da v obče velika večina Slovencev podpira najhujše, najzagriženejšo, najnevernejše narodne naše sovražnike, bolj kakor svojega rodnega brata. Tedaj ne cepimo zajčje dlake!

H koncu pa še povemo, da, ako nam da Bog zdravje in moč, še bomo kovali različne dopise in bomo izrekli sodbo o dogodivših se rečeh, katere se velikokrat ne strinjajo s tem, kar po drugi strani iz narodnega, dobrega, poštenega, pravičnega, potrebnega prepričanja pobijamo. Gola resnica ostane, da se kupuje od naše strani v takih hišah, ki podpirajo zloglasno „Südmärk-o“ in „nemški šulferein“, zoper katere se toliko govori in piše.

Zato pa, če hočemo biti res narodni in dosledni, naročujmo in kupujmo si potrebno blago raji izključno le pri našincih v Konjicah, Vojniku in Celju, dajajmo zaslužek le našim obrtnikom v imenovanih krajih.

Toliko v obrambo in neopravičen javen napad. Po prejšnjih dopisih se naši nemški „purgarji“ s coklami niso smejali, nasprotno. A po zadnjem dopisu v „Slov. Gosp.“ bi jih morali videti, kako so se rogali. Pa je tudi bilo potrebno tega dopisa! Prevelika naglost včasih tudi ni dobra. Roke si raje podajmo ter skupno nad sovraga! Složno naprej, da bodo v vitanjskih nemčurskih trebuhih prej začeli pajki prest, da bomo zdrobili prej te nemčurske stebre v prah!

Iz Lehna pri Ribnici. Ko sem prišel dne 5. rožnika t. l. popoldne k lehenški šoli, sem bil kar iznenadjen. Pred šolo so stali mlaji, nad vhodnimi šolskimi vrati je visela cesarjeva slika, okrašena ter ozaljšana z vencem in cvetovi, raz oken se je ponašalo pet slovenskih trobojnic, sredi kojih je resno plapolala črno-žolta cesarska zastava. Zunaj pred šolo pa se je zbiralo in shajalo ljudstvo. Vse to je dalo sklepati, da se ima vršiti ta dan v tej pusti soteski neka redka slovesnost. In res, obhajala se je spomina vredna slavnost: blagoslovljenje šolske jubilejske zastave.

Točno ob 4. uri sta pripeljala gg. učitelja šolsko mladež iz šole, jo uvrstila pred šolskim poslopjem, na šolskem pragu se je pojavil duhovnik, in zavlada je sveta tišina.

Zdajci nastopi g. naduč. J. Kopic, nagovori navzoče ter jame v jedernatem govoru razkladati pomen slavnosti. V svojem govoru razvil je celo zgodovino vlade našega cesarja od leta 1848 ter prešel na šolstvo v tej dobi. Povedal je, da je tudi za zgradbo lehenške šole podaril naš cesar 300 gld., da so šolarji vsadili kraj šolskega poslopja jedno lipo v spomin cesarjeve petdeset letnice, in sklene svoj govor s trikratnim živio-klicem na presvitlega cesarja, kateri klic so po-

snemali vsi navzoči. Končno se še zahvali vsem onim, ki so s svojimi radodarnimi prispevki pomagali omisliti šolski prapor.

Nato je kumica zastave, gdč. Roza Vetušek, v gladki besedi govorila približno tako-le: „Ljubi otroci! kot bivša učenka te šole štejem si v veliko čast, da so naši gg. učitelji ravno mene želeli ter izvolili za botro te vaše, kaj lepe zastave. Pri tej priliki si ne morem kaj, da ne bi izrekla in izrazila svoje srčne želje: Naj bi sv. Alojzij, čegar podoba krasi na eni strani te zastave, kot varh šolske mladine in sploh mladih ljudi, prosil Boga za vas, da bi ga posnemali v njegovem vzglednem, pobožnem in čistem življenju, da bi bili, kakor on, veselje svojih ljubih starišev, radost svojih dobrih učiteljev ter obče vseh ljudi! Drugo stran te vaše zastave pa zaljša lepa slika sv. angelja varha. Znano vam je, da ima vsak človek svojega angelja varha; veste pa tudi, da so angelji še posebni prijatelji nedolžnih otrok, katerih molitev in dobra dela nosijo pred tron troedinega Boga. Prosim vas torej, ljubi otroci, bodite vsekdar pridni, pobožni, ubogljivi, da vas bodo vaši veliki nebeški dobrotniki vselej z veseljem spremljali ter varovali na vseh vaših potih. Nikoli ne zapustite pot čednosti in pridnosti, da se le ti ne bodo z žalostjo obračali od vas. Naj bi tedaj vas ter vse vaše naslednike vodila sv. Alojzij in angelj varh, da ne bi nobeden izmed vas zgrešil pravega pota, ki pelje k častni in večni sreči.“

Zatem je sledilo zabijanje žrebčev. Prvi žrebčev je zabila gdč. kumica govoreč: „Naj svete vere luč se nam blišči, in upanja se zarja nam žari, ljubav krščanska v srcu naj gori“. Drugega gosp. nadučitelja z izrekom: „Trud in delo naših rok, blagoslovi večni Bog“. Tretjega č. g. kaplan Jern. Štabuc rekši: „Sveti Alojzij in sveti angelji varhi, vam izročam v varstvo mladino lehenške šole“. Četrtega g. krajni šolski nadzornik Jak. Urbanc dejaje: „Vse za vero, dom, cesarja“.

Potem je blagoslovil zastavo č. g. kapelan Jern. Štabuc, nato v lepem govoru polagal otrokom na srce krepostno življenje, jih vnel za sveta krščanska načela, ter jih opominjal, naj ostanejo vedno tako beli na svoji duši, kakor je bela zastava, okolo katere se bodo zbirali k procesijam.

Nato je botra na drog zastave privezala krasen bolorzelen trak, v kateri je z zlatom vezana letna št. 1848 in 1898. Ta trak je blagohotno podaril č. g. kapelan Jern. Štabuc. Bog mu plati! Zdajci so učenci zapeli cesarsko pesem. Slednjič se je še učenec Milko Škoflek v imenu vseh šolarjev zahvalil vsem onim dobrotnikom, ki so pomagali zastavo kupiti. In končana je bila slavnost.

Zatem smo se odpravili k Brnku, kjer so bili šolarji pogoščeni s kruhom in vinom, seveda pod milim nebom. Po pogostitvi so se le-ti razšli domov. V zgornjih prostorih Brnkove krčme pa se je zbiralo odlično občinstvo, ki je bilo željno slišati o napredku tukajšnjega tamburaškega in pevskega društva, katero je tokrat stopilo drugič v javnost. Ob šestih uri se je pričela veselica. Da so ggč. tamburašice ter gg. tamburaši igrali dobro, temu je bilo dokaz splošno odobravanje, ki je sledilo vsakemu preigranemu komadu. Udov broji tamburaško društvo sedemnajst; med temi sta tudi dve vneti Slovenki iz Ribnice, — iz dveh odličnih, jedino narodnih hiš v Ribnici, — ki se ne vstrašita poldrugo uro daleč hoditi k vajam. Živeli!

Gledé tamburaške veselice rečem le: imeli smo se vrlo dobro; veselje je bilo splošno. Ti pa „Lehenško tamburaško in pevsko društvo“, goji i zanaprej svoje lepo slovansko godbo, bodri, dram, vnel svoje rojake za sveto domovinsko stvar; navdušuj jih ter neti ogenj svete domovinske ljubavi v njih srcih s krasnimi domoljubnimi pesmi, da bodo kdaj ponosnejši na svoje slovensko ime, ponosni na svojo milo domovino, ter verni sinovi matere Slave. Bog in narod!

Narodno-gospodarske novice

Sovražniki sadnega drevja.

I.

Razumen sadjar mora vedno skrbeti, da svoja sadna drevesa kolikor mogoče varuje raz-

novrstnih in kaj mnogoštevilnih kvarljivcev. Zlasti mu je paznim očesom zasledovati mrčesjo zalego, koja se nahaja povsod po drevju. V jeseni ostržimo mah, lišaje in staro razpokano škorjo, pod katero se skrivajo in kjer navadno tudi prezimujejo razne žuželke. Tako očejena drevesa se potem pomažejo z apnom, katero mnogo teh mrgolincev v njihovih skrivališčih pomori. Zato bi se belenje dreves z apnenim beležem v jeseni pač nikdar opustiti ne smelo, kajti se ravno s tem obilo škodljivega mrčesja pokonča in drevesa se prav pomladijo. Mnogo žužkov pa prezimuje v zemlji okrog drevesa, zato je kaj dobro, ako se drevesa v jeseni okopajo; tako pridejo žužki na vrh in poginejo. Proti velikemu in malemu zmrzlikarju se naj naredé meseca oktobra pasi od papirja okrog drevesnih debel ter se naj potem pomažejo z lepljivo mažo. Nekrilate samice od teh metuljev lezejo v tem času po deblu navzgor in obvisijo na pomazanem papirnatem pasu. Spomladi je potrebno, da prav pogostokrat prehodijo svoje sadovnike ter neprestano zasledujejo te kvarljivce. Kjer bodi opazili bodemo brez vse težave velika goseničja gnezda, ki kakor kepe od pajčevine visé med vejami; vso to zalego odrežemo z vejicami vred ter jo vržemo v ogenj. Ko bi pač to storil vsak, koliko gosenic bi se vsako leto pokončalo. Ob ploteh in ograjah, kakor tudi na mladikah najde vajeno oko dostikrat prosu podobnih jajčič, katera je otrebiti. Spomladi opazimo po drevesih mnogo suhih listkov v vetru bingljati; ti listki niso odpadli, ker so takorekoč privezani. V vsakem teh listov so pa jajčica, iz katerih pri toplem vremenu izlezejo gosenice, ki potem žrejo drevesno listje. Zato moramo suho listje vsako spomlad prav skrbno obirati ter sežigati. Prav skrbljivo se naj zasleduje tudi zavrtač, kojega gosenica razjeda deblo od vrb, kakor tudi od sadnega drevja. Dostikrat se kar po več teh požeruhov v eno deblo zavrta.

Ako človek tega ne opazi, tedaj se prav rado zgodi, da mu te gosenice drevo tako na vse strani navrtajo, da se potem kaj rado vlomi ali tudi posuši. Najlože se ta kvarljivec zaseli po gnjusobi, katero spravlja iz luknje, v kateri prebiva, na svitlo in kojoj je v podobi malega kupčka ob deblu kaj lahko opaziti. Kjerkoli te kupčke opazimo, tam je gotovo zavrtačeva gosenica v drevesu. Umorimo jo z žico, rano pa izrežemo in zavežemo. Mnogim delajo mravlje, ki neprestano lazijo po deblu gor in dol, veliko preglavico. Vendar so pa te še najbolj nedolžne, kajti one nam škodujejo k večjemu s tem, da tu in tam kak sladke zreli sad razjedejo. Včasih pobere hruško na tleh, katera je polna mravelj. Pa ta škoda je prav neznatna. Drugače pa je z drevesnimi ušicami, ki so povsod, kjerkoli vidimo mravlje laziti po drevesu. Drevesne ušice, zajedó se v sočnate mladike, vsled česar začnejo, zlasti ker se ušice silno hitro množijo, drevesca veneti in črneti. Ker pa ušice iz sebe izločujejo neko sladčico, katero mravlje z vso strastjo ližejo, zato so povsod tam, kjer so ušice, tudi mravlje. Kakor hitro se tedaj preženejo ušice, tako hitro preženejo se tudi mravlje. Otrebijo se pa ušice kaj lahko, ako se ušivi vršički ob solnčnih dnevih izpirajo z mlijnico, v kateri se je kuhalo tudi prgišče tršic od mušjega lesa. Ta kopelj ušice tako prevzame, da se kar posuše. Razume se, da se mora to vselej ponoviti, kakor hitro se ušice zopet prikažejo. — Mnogo nevarnejše, kakor navadne drevesne ušice, je krvava ušica, ki se je k sreči iz tujine pritepla tudi v naše kraje in se tudi čedalje bolj širi. Vendar pa mislimo, da nam sadnih dreves nikakor ne pokonča, kakor se je svoj čas trdilo. Potrebno je pa vsekakor, da smo tej ušici vedno za petami. Od krvave ušice napadeno drevo je videti, kakor bi bil nanj padel sneg. Najraje se naseli na ranah in mladikah, katere se potem izbuhnejo, da so videti kakor gorjače.

Izdatnega in zanesljivega pripomočka proti tej stvarici še niso izumili; priporočalo se je sicer že mnogo, mnogo „žavb“, pa vse te so se popolnoma izjalovile. Najboljše je ušico z rokami zmečkati, vse rane iztrebiti ter drevesce s kramenim oljem pomazati. Nekoliko varuje drevesca tega mrčesa tudi apneni belež. Sčasoma, tako upamo, izumi se tudi sredstvo, s katerim boče

mogoče tega kvarljivca pokončati. Da dolgo peti uhljač tudi ni naš prijatelj in bodisi, da je njegova pečenska še tako „prezmahtna“, to pač vemo vsi, katere nas je že zadela žalostna usoda, da smo morali spomladi klavnim srcem gledati drevesca katera nam je ta ostrozobec tako grdo obglodal. Marsikateri je že v svoji jezi rekel, da bi „šment“ vzel vse zajce kakor tudi vse tiste, ki jih zagovarjajo. Pa ker se to gotovo še tako hitro ne zgodi in ker bi nam utegnil do tistega časa zajec še mnogo škode narediti, zato svetujemo vsakemu, kdor se hoče te škode varovati, da vsako jesen svoja drevesca najpred pobeli, potem pa še s slamo ali s trnjem dobro ovije. Tako zavarovanih drevesc ti zajec ne bode lahko napadel. Gotovo pa je bolje se tvegati tega dela, nego pa izgubiti svoja drevesca, ki mi dajajo upanje, da mi enkrat ves ta moj trud bogato in obilno poplačajo. Končno pa imamo še enega sovražnika posebno na muhi, pa ker je ta čisto posebne vrste, zato si ga hočemo prihodnjič bolj natančno ogledati. Nadjamo se pa, da bode vsakteri te kvarljivca, katere smo ravnokar našli, na vso moč preganjal sebi in drugim na korist.

Razne stvari.

(Slavnosti na čast Františku Palacky-ja in pa sestanek slovanskih časnikarjev v Pragi) bili sta tako velikanski, da nam je moč danes podati le prav skromno sličico. O teh krasnih priredbah govorili bomo še med letom, da tako vsaj nekoliko seznanimo naše cenjene čitatele z navdušenostjo in požrtvovalnostjo bratov Čehov.

(Slavnosti F. Palacky-ja in shod Slovanskih časnikarjev v Pragi) d-la Nemcem strašne preglavice. V svojih listih lažejo, denuncirajo in zavijajo, da je groza. To upitje pa je ravno dokaz, kolikega pomena so te slavnosti. To je vse kaj družega nego nemške „Sympathiekundgebungen für Graz“, katere so po par uzorcih skrpane in od raznih publoglavih odbornikov sprejete brez da bi vedli kaj prav za prav storé. Slovan gre na dan in nemške oholosti mora v Avstriji biti konec prej ali slej. Pravica mora zmagati nad krivico!

(Odlikovan Slovenec) G. Janez Podloga; strojevodja pri srbski državni železnici, odlikovan je od srbskega kralja s „Takova“ redom za za sluge, ker je znal s svojo odličnostjo in požrtvovalnostjo preprečiti veliko nesrečo na železnici. Odlikovani gospod je naš rojak, doma iz Loke pri Zidanemmostu.

Koledar.

Petek (24.) Rojstvo Janeza Krstnika. — Sobota (25.) Viljem, op.; Prosper, škof. — Nedelja (26.) 4. pobinkošna. Janez in Pavel, mm. — Ponedeljek (27.) Hema, vdova; Vladislav. — Torek (28.) Leon II. papež; Irenej, spoz. — Sreda (29.) Peter in Pavel, ap. — Četrtek (30.) Spomin sv. Pavla; Emilijana. — Prvi krajec dne 27. ob 5. uri 59 min. zjutraj.

Sejmi.

Dne 27. junija pri Sv. Križu na Murskem polju, Sv. Lovrencu na Dravskem polju, v Cmureku. Dne 30. v Žrečah pri Konjicah, pri Sv. Petru v Gornji Radgoni, v Turniščah, Ternovcih, Olimju, Imenem, Rajbenburgu, Sopotah. Dne 1. julija v Spodnji Polskavi. Dne 2. v Petrovčah, na Tinskem, v Šmarju pri Jelšah, Poljčanah, na Črnigori, Polensaku, pri Št. Ilju pod Turjakom in na Remšniku.

Loterijske številke.

Tist 18. junija 1898: 38. 9. 83. 64. 21
Linc „ „ „ 49. 18. 3. 85. 25

Razglas.

Na štaj. deželni sadje- in vinorejski šoli v Mariboru oddati je z začetkom šolskega leta 1898/99 t. j. s 15. septembrom t. l. sedem deželnih ustanov (brezplačnih mest) ter je tudi še pričakovati več okrajnih in hranilničnih ustanov.

Prosilci za katero teh štipendij, ki morajo biti najmanj 16 let stari, naj vložijo svoje nekolekove na štajarski dež. odbor naslovljene prošnje, ki morajo biti opremljene s krstnim listom, domovnico, zdravniškim spričevalom in z onim o stavljenih osebnicah, odpustnico ljudske šole, npravstvenim spričevalom ter ubožnim listom najpozneje do 15. julija t. l. osebno ravnateljstvu vinorejske šole.

Oni, ki uživajo deželne ustanove, morajo se pravo- močno zavezati, po dokončanih naukih vinorejske šole in oziroma po vojaški službi 3 leta kmetijsko službo- vanje opravljati, ali pa za vsako leto med to dobo, ki ga prežive izven dežele, vplačati v deželni zaklad po ravnateljstvu vinorejske šole 100 gl.

V Gradci, junija 1898.

(190) 1 Od štaj. dež. odbora.

V najem

se odda takoj pod jako ugodni- mi pogoji pri neki farni cerkvi hiša z obrtom za krčmo, šta- cuno, skladišči in vsemi pri- pravami, kjer je že več let tr- govina z mešanim blagom.

Kdor ne želi vse skupaj prevzeti, odda se mu tudi posamezno.

Kje? pove upravništvo „Domovine“. (189) 3—1

Ženitna ponudba.

Pošten mož, velike postave, krojač in posestnik na deželi, blizu kolodvora, v lepem kraju, želi za družico pošteno slovensko dekle. Resnobne dopise prosi pod A. S. št. 320, pošta Radna pri Sevnici. (192)

Stenografa ali solicatorja

sprejme na pismeno ponudbo

dr. Josip Kolšek

(188) 3—1

odvetnik v Laškem trgu.

Lampijone

za razne veselice v vsih velikostih in oblikah po jako nizkih cenah, nadalje

sv. podobice fino izdelane

s slovenskim napisom priporoč. čast. duhovščini novo- mašnikom in učiteljstvu trgovina

Dragotin Hribar-ja v Celji.

* Zunanja naročila izvršujejo se točno. *

Zahvala.

Podpisani Franc Goričar, posestnik v Hotinji vesi štejem si v dolžnost se sl. banki „Slaviji“ srčno zahvaliti, da mi je že v drugič za pogorelo poslopje znatno škodo hitro in v mojo popolno zadovoljnost izplačala, zato priporočam edini naš zavod najtoplejše.

Hotinja ves, dne 17. junija 1898.

Franc Goričar.

Zahvala.

Domača

cesarsko kraljevo zavarovalna družba privilegirana avstrijska „Dunav“ na Dunaju poplačala nama je škodo, katero nama je povzročil požar dne 1. maja 1898, ravno tako hitro, kakor v najno največjo zadovoljnost, kar s tem rada in hvaležno priznava.

Prihova, meseca junija 1898.

J. Težjak l. r. | prič. Karl Tratnik l. r.
F. Štiglic l. r. | Ant. Zabukovec l. r.

Resnično potrjuje občina Rečica.

Z. S. Anton Turnšek l. r.
(186) župan.

Sprejme se takoj v trgovino z mešanim blagom v dobri hiši z lepim ravnanjem jedna:

prodajalka.

Zahteva se zmožnost slovenskega in nemškega jezika, dobro spričevalo in izurjenost posebno v prodaji manufakturnega blaga.

(185) 3—1 Več pove upravništvo „Domovine“.

LEPO POSESTVO NA PRODAJ.

Četrte ure od Sevnice prodati je posestvo, ki obsega 90 oralov zemlje — lep bukov in smrekov gozd, dosti travnikov in lepih njiv ter vrt. Zraven tega so trije lepi vinogradi in hiša pri cesti, kjer je lahko tudi gostilna. Cena 6.500 gl.; za denar se more čakati, le 500 gl. je takoj plačati. — Več se izve pri Jos. Pevcu v Lončarjevem dolu pri Sevnici na Štajarskem. (190) 3—1

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez trideset let obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

Razglas.

Od podpisanega krajnega šolskega sveta se n- znanja, da se odda zidanje nove šole. Zniževalna dražba se vrši dne 18. julija t. l. ob 9. uri predpoludne na licu mesta, kjer se ima zidati nova šola.

Izklicalo se bo za 15 500 gl.

Vsak, ki se dražbe udeleži, mora položiti 10% vadije pred dražbo pri dotični komisiji.

Stavbeni načrt, proračun stroškov in dražbeni pogoji so na ogled pri podpisanemu kraj. šol. svetu od 18. t. m. do dneva dražbe.

Krajni šolski svet Ljubno,

dne 11. julija 1898.

Franc Lichtenegger

načelnik.

(181) 2—2

Slovinci in Slovenke!

Prava kava družbe sv. Cirila in Metoda, katero dobite v vsaki prodajalnici, daje najboljši okus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo k isti rabite.

Zahtevajte torej le povsod to izborno domačo kavo.

Glavni zalagatelj: Ivan Jebačič

(193) 10—1

Ljubljana.

FELIX TOMAN

kamnosek in podobar v Ljubljani

Reseljeva cesta št. 26

priporoč. svojo bogato zalogo

nagrobnih spomenikov

od raznovrstnih najtrpežnejših marmorov, od granite in črnega sijenita;

prevzame tudi vsako najmanjšo ali največjo stavbeno kamnoseško delo po najnižji ceni. Posebno priporoč. se prečastiti duhovščini za izdelovanje različnih cerkvenih

umetno-kamnoseških del

kakor oltarjev, tabernakeljnov, prižnic, obhajilnikov, krstnih in kropilnih kamnov in podob v vsaki velikosti iz marmora ali peščenika itd. za katera dela izgotovi na zahtevo brezplačno potrebne načrte in proračune. — Najcenejša zaloga vsakovrstnih plošč za pohištvo od tu in (178) inozemskih marmorov. 6—3

Razglas.

Na štaj. deželni sadje- in vinorejski šoli v Mariboru izpraznjeno je mesto sadnega vrtnarja, s katero službo je združena letna plača 500 gl. razven prostega stanovanja, kurjave in svečave.

Prosilci za to mesto blagoviljo naj svoje potrebno opremljene, na deželni odbor v Gradci naslovljene prošnje, v kojih je razvidna njih strokovna sposobnost najpozneje do 15. avgusta t. l. vpslati ravnateljstvu dež. sadje- in vinorejske šole v Mariboru

V Gradci, junija 1898.

(187) 1

Od štaj. dež. odbora.

Pravi trpotčev sok je jedino oni, kateri se pripravlj. v lekarni pri Zrinjskem, H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg 20. Trpotčev sok nepresežno deluje pri vseh prehlajenjih dušnih organov, ter je najboljše sredstvo za prsni katar, kašelj, prsobol, hripavost in vratobol. Tudi zastarani kašelj se s tem zdravilom v najkrajšem času dá odpraviti; bolniki dobijo tek za jelo, lahko spijo in na ta način hitro okrevaljo. — Izmed mnogih zahval navajam tu samo naslednjo:

„Velecenjeni gospod lekarnar!

Pošljite mi še tri steklenice Vašega izvrstno delujočega trpotčevega soka; potrebujem jih za moje paznance. Jaz sem od dveh steklenic od neznosnega kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam. Priporočal bom ta zdravilni sok vsem prsobolnim. S spoštovanjem — Rudolf Ausim. Na Dunaji, 20. marca 1897.“

Pazi naj se toraj, da je na vsaki steklenici varstvena znamka t. j. slika bana Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pravi trpotčev sok, katerinosi to varstveno znamko. — Cena steklenici s točnim opisom je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan s pošto na vse kraje in sicer proti predplačilu (priračunši 20 kr. za zametek) ali pa po poštnem povzetju. — Ceniki raznovrstnih domačih preskušanih zdravil se razpošiljajo na zahtevo zastonj in poštne prose. Lekarna pri Zrinjskem, H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20. 30

Moric Rauch

steklar v Celji, Rotovške ulice št. 4.

Priporoč. svojo največjo zalogo vsakovrstnih steklenih in porcelanskih posod za gostilne, kavarne in dom, kakor tudi drugih steklenih izdelkov. Zalogo vsakovrstnih najfinejših oljnatih barv. Največjo izber zrcal in podob vseh velikosti v okvirji in brez njih.

Posebno pa opozarja slavno občivstvo na veliko zalogo vsakovrstnih najnovejših

svetilnic za gostilne

z izredno svetlobno jakostjo, kakor tudi od pri prostih do najkrajnejših namiznih in visečih svetilnic po najnižjih cenah.

Priporoč. se tudi za vsakovrstna steklarska dela pri novih stavbah in sprejema vse v njegovo stroko spadajoče poprave ter jih izvršuje solidno, točno in ceno.

Posebno opozarjam tudi na svojo bogato zalogo krasnih godovnih daril po jako nizkih cenah. (124) 5

Vinko Čamernik

kamnoseška in podobarska obrt
v Ljubljani

nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev
umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev,
prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih
karnov

priporoča svojo
veliko zalogo vsakovrstnih
grobnih spomenikov
iz raznih marmorjev in granitov.

Izvršuje
**kompletne rodbinske rakve
in spomenike.**

Strugarnica marmorja
z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje
zastonj in franko!

Popolni uspeh uradno potrjen!

Polysulfon

je najnovejša iznajdba za rabo pri pranju,
beljenju in čiščenju v domačiji, obrtu in in-
dustriji. Snov — v obliki praška — obstoji
iz žvepljenih spojin, ki se v vodi brez vsa-
kega duha razpustijo ter nikakor ne ško-
dujejo niti perilu niti rokam.

Najboljše čistilo za volneno blago.

Z uporabo tega sredstva prihrani se mnogo
navadnega mila, časa, kurjave in drugega
belila, zaradi tega se vsaki gospodinjki naj-
topleje priporoča, ker je za perilo najcenejša,
izvrstna in brez vsake najmanjše škodljive
primesi sestavljena snov.

Dobi se v vseh trgovinah.

(99) 20 Glavni založnik

Jožef Matič v Celji.

Popolni uspeh uradno potrjen!

Cena zavoju 15 kr.

Cena zavoju 15 kr.

Vožnje karte in tovarni listi

(160) 42

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik
Red Star Linie iz Antverpna naravnost v
Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske
vlade. Pojasnila daje radovoljno
koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marije Terezije cesta št. 4, (prilije na levo).

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. ob-
činstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno. — Vsaki teden večkrat se
dobijo veliki zlahtni raki.

Kupujem vsake vrste deželnih pridel-
kov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo,
proso, konoplje, laneno seme, belice, (Preis-
beere) maline, vsake vrste suho cvetje,
perje in korenine. Ob času vsake vrste sadje
tudi divji kostanj vsako množino, sploh vse
deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzajem
tudi še fižol vsake vrste in vsako množino,
kakor tudi jajca in kuretnino.

(159) 52-48 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Edini narodni sladčičar!

Podpisani usoja si naznaniti slav-
nemu občinstvu ter velečastiti duhov-
ščini, da je otvoril v četrtek, 19. maj-
nika t. l., v „Narodnem domu“
v Celji svojo

sladčičarno

kjer bode imel razen sladčic v zalogi
tudi razne likerje po nizkih cenah.

Zlasti za godove, z. veselice in
nove maše se vsa potrebna naročila
hitro izvrše.

Zagotavljajoč ceno in točno po-
strežbo znamenjuje

z najodličnejim spoštovanjem

(151) 8-7 **Ivan Vrečko**
sladčičar.

V to sladčičarno vzprejme se tudi
tako eden učenec.

Cukerin

350krat slajši od sladkorja 1 kos . . . . . 2 kr.

180krat slajši od sladkorja 1 kos . . . . . 1½ kr.

Cukerin v malih zavitkih komad po . . . 1 kr.

Posilja najmanj 100 komadov

(92) 15

Jindrih Vojteh

Nusle-Praga.

Trgovcem in prekupcem velik popust.

„Svoji k svojim!“

C. i kr. priv. tvornica,

brizgalnic, cevij in

kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem

Podružnica

Zagreb

nudi

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s
patentom proti zmrzlini cevij in opreme.
Posestnikom kmetijske stroje ter peronos-
pora-škropilnice, slednje po 11 gl. komad
franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke.
Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

Peter Kostič v Celji
trgovina norimberško-galanterijskega in drobnega blaga

priporoča slavnemu občinstvu:

dežnike in solčnike, palice,
srajce, ovratnike, kravate in
mašne, rokavice pletene in
glace, nogavice, modroca, ga-
lošne, gumbice, mila, parfeme
in druge toaletne p edmete.

Velik izbor krasnih nagrob-
nih vencev in trakov.

Vse po zelo nizkih cenah.

Anti peronospera

Numa Dupuy & Comp.

Dunaj, VI. Windmühlgasse 33

preskušeno sredstvo

ravno tako uspešno, vendar čista ceneje nego

bakreni vitrijol — apnena mešanica

6-6 ne zamašuje brizgalnic. (157)

Jeden zavoju za 1 hektoliter mrzle vode 30 kr.

Zaloga v Celju pri Jos. Matič.

Hiša na prodaj.

Radi premeščenja prodati je v Brežicah na Kolodvorski
cesti (predmestje) lepa hiša, obstoječa iz treh sob, ku-
hinje, podzemne kleti; zraven je vrt in njiva. Vse vkupe
jako pripravno za kacega vpkojenega gospoda ali
(183) 4-2 obrtnika.

Več pove lastnik hiše v Brežicah št. 111.

Martin Ropas

c. kr. priv. izdelovatelj glasovirov

v Celji, Ljubljanska cesta.

Lastnik mnogih diplom, svetinj in dveh c. kr.
privilegij. Izdeljuje glasovire z dunajsko in pa-
riško dvojno ponavljalno me-
haniko, s svojo najnovejšo
iznajdbo dvojnih odmevnikov
ter z zvezo, podobno tele-
fonu.

Priporoča svoje lastne
proizvode po izvanredno
nizkih cenah.

(45) 12

**Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinjske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.**

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi
po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in
priznane. Njegova znamenja so: 1. zapečaten
steklenica, 2. ime „Zacherl“.

Celje: Traun in Stiger
Alojzj Walland
Viktor Wogg
Milan Hodevar
Ferdinand Fellé
Josip Matič
Anton Ferjen
Friderik Jakovitsch
Fr. Rischlawy
Karol Gela, lekarna
Fran Zanger
Fran Janesch
Anton Kolenc
M. Rauscher lekarna
Topoljak & Pečnik
Dobrna: Jos. Sikosiek
Baslovce: Ant. Plaskan
Josip Paner
Konjice: Jurij Mischay
Vojnik: Fr. Zotti
Hrastnik: Alojzija Bauerheim
Konsumno društvo
Josip Wouk
Ljubno: Fr. X. Petek
Janez Filipic
Sevnica: A. Fabiani
S. F. Schalk
Ludovik Smole
Zwenkel & Comp.
Gomilsko: I. Idvorsiek
Trg Lemberg: Franc Zupančič
Laško: Andrej Esbacher
Planina: Lud. Schesche-ko
F. Wambrechtsteiner
Gornji Grad: Jakob Božic
Poličane: Ferd. Ivanus
A. P. Krantsdorfer
Anton Schwellz
Mozirje: Leopold Vukič
Pristava: Marija Suppanz
And. Suppanz
Brežice: Fran Mathes
Varlec & Umek
Zalec: Adalb. Globočnik
St. Juri: Fran Kartin
J. F. Schescherko
St. Lovrenc: Elija Turin
Smarje: Josip Wagner
Janez Löschnigg
St. Paul: Norbert Zanier
Trbovlje: Konsumno društvo
J. M. Kramer
Fran Pollak
Rob. Stenowitz
Zibika: Janez Založnik
Videm: Ivan Novak
Vitanje: Anton Jaklin
Velenje: Kari Tschler